

Et solid fundament

Natasja Askelund, maleri, Hå gamle prestegard

Temperamentet balanseres med svalhet, spontaniteten med analyse i Natasja Askelunds maleriutstilling på Hå. 22 år gammel viser hun en bemerkelsesverdig modenhet i sin debututstilling.

Ved første øyekast kan det virke som om hun forsøker å holde liv i det heftige maleriet, slik det ble praktisert for ti år siden. Men dette er slett ikke en samling krampaktige, uaktuelle fakter og gester – maleriene skiller seg fra den uhemmede nyekspresjonismen på to måter: den subjektive egotrippen er skiftet ut med allmennmenneskelige, tidløse følelser og holdninger; og den eksplosive fargebruken holdes i tømme av et sikkert øye for stram komposisjon.

Frekt og dristig slår Natasja Askelund seg inn i en stor tradisjon – hun forsøker å gjøre til sin egen den maleriske strømningen som har betydd så mye for modernismen og som har basert sitt billeduttrykk hovedsakelig på fargebruken. Askelund driver fargene opp til en temperatur og en metningsgrad som er sjelden kost på våre kanter, og som får en til å tenke bl.a. på Kandinsky før 1910, den abstrakte ekspresjonismen, og Rothkos meditative fargekomposisjoner.

Målestokken synes overveldende, men Askelund pretenderer ikke å være spesielt original eller nyskapende. I stedet viser hun en intelligent bruk av denne tradisjonen. Med sin debututstilling markerer hun at hun finner denne siden ved modernismen et nyttig utgangspunkt for videre kunstnerisk utvikling. Det gir et solid fundament, en trygghet og fortrolighet i forhold til virkemidlene som føles godt og naturlig for en debutant som nettopp er ferdig med akademiutdannelsen.

I Askelunds malerier er menneskefiguren alltid en del av omgivelsene. Hun er ute etter helhetsoppfatninger av samspillet mennesker i mellom og mellom motivet og betrakteren. Fargenes klarhet og eksplosive kombinasjonskraft viser følelser som sårbart blottstiller, men som også holdes i sjakk av den gjennomtenkte disponeringen av billedflaten.

Enkelte ganger, som i "Månekikkeren" og "Sofasittere" blir figurer og motiv knapt mer enn klisjéer, farlig nær den sentimentale kitschen. Disse oppveies imidlertid av kompliserte komposisjoner som "Drømmeprinsen (gjør seg til)" og "Etter hukommelsen", hvor koloritt og formale hensyn smelter sammen til en finstemt helhet som vitner om et talent utenom det vanlige.

tstillingen og igjen passerer motivet med det unge paret som ligger der i skogen. Når tapes uskylden? Når får vi vår straff? Finnes der en frelse? Ligger frelsen kanskje i skaperaktens maleriske framstilling, i kunstens søken etter svar?

Trond Borgen

Stavanger Aftenblad 26.8.08